

คำวินิจฉัยที่ ๒๓/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๒/๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (บริษัท สยามโมเดิร์นพลาสติก อินดัสทรี จำกัด) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐ หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๐ บริษัท สยามโมเดิร์นพลาสติก อินดัสทรี จำกัด ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นฟ้องเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สาขาวังน้อย ที่ ๑ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ ๒ อธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๓ และนายณรงค์ เลิศนันทกุล ที่ ๔ เป็นผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองกลาง ตามคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗๗/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๗๒๙/๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง โฉนดที่ดินเลขที่ ๓๒๔๒ และที่ ๗๒๔๓ ตำบลอุทัย และตำบลอุทัย (สามง่าม) อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมีการจดทะเบียนจำนองกับธนาคารมหานคร จำกัด (มหาชน) ต่อมาได้โอนสิทธิการรับจำนองให้แก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

ระบับำจำนองและยื่นคำขอขาย ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอ้างว่าเป็นตัวแทนของผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้จำนองและได้ลงลายมือชื่อในคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมโดยไม่มีหนังสือมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีและได้ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานที่ดินว่าเป็นตัวแทนของผู้ฟ้องคดีในการยื่นคำขอจดทะเบียนโดยอ้างว่าได้ซื้อที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินทั้งสองแปลงมาจากการขายทอดตลาดของศาล ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เคยมอบอำนาจให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินการขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมระบับำจำนองและขายตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แจ้งว่าการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว มีความเห็นยืนตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ขอให้มีคำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนนิติกรรมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และขอให้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว

วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อการจดทะเบียนระบับำจำนองและการจดทะเบียนขายตามคำสั่งบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พนักงานเจ้าหน้าที่ได้จดทะเบียนตามคำสั่งบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยโดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียน ศาลจะต้องพิจารณาว่า การดำเนินการบังคับจำนองกับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับทรัพย์สินด้อยคุณภาพ และการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันโดยวิธีการขายทอดตลาดของบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๗๖ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ หรือไม่ ซึ่งมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวบัญญัติไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับ ดังนั้น ศาลปกครองไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และเมื่อศาลไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงไม่รับคำขอคุ้มครองชั่วคราวของผู้ฟ้องคดี

ต่อมาวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐ โดยเฉพาะ

มาตรา ๒๘ วรรคสอง ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดมีความเห็นว่า ตามคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ วรรคสอง ซึ่งเป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวได้ และในการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดจำเป็นต้องใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวบังคับแก่คดีและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินี้มาก่อนเป็นกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง จึงให้สำนักงานศาลปกครอง มีหนังสือส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง

ต่อมาสำนักงานศาลปกครองได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งว่า ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำสั่งให้เพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามที่ปรากฏในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองกลาง ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่งหรือไม่ เห็นว่า คำร้องนี้เป็นกรณีที่ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่โต้แย้งว่าพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐ ซึ่งเป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดจะใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวบังคับแก่คดีนี้ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินี้มาก่อนกรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญ จึงมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๑ บททั่วไป โดยมาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมาย ทั้งนี้ บทบัญญัติมาตรา ๒๗ มิได้มีข้อความใดที่รับรองสิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เนื่องจากสิทธิและเสรีภาพที่เป็นเรื่องเฉพาะ มีบัญญัติอยู่ในมาตราอื่นของรัฐธรรมนูญนี้แล้ว จึงไม่อาจอ้างหรือโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ได้

มาตรา ๒๘ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ และวรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่รับรองการใช้สิทธิทางศาลของบุคคล เพื่อบังคับให้รัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้ได้โดยตรง หากการใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดมีกฎหมายบัญญัติ รายละเอียดแห่งการใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้แล้ว ให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองและรับรองว่าการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

มาตรา ๔๐ (๑) และ (๓) เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๔ สิทธิในกระบวนการยุติธรรม โดยเป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลให้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และทั่วถึง และมีสิทธิที่จะให้คดีของตนได้รับการพิจารณาคดีอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม

มาตรา ๖๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๑๐ สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล ให้รับผิดชอบ เนื่องจากกระทำหรือละเว้นการกระทำของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานนั้น

สำหรับพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาการค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนที่เป็นสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนมาบริหาร ตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด และให้ลูกหนี้ซึ่งรับโอนมาอยู่ในฐานะที่สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ และสามารถดำเนินกิจการของตนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หดสั้นลงหรือเหลือน้อยที่สุด และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถาบันการเงินจนไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งเป็นการสร้างเสถียรภาพให้แก่ระบบเศรษฐกิจและสถาบันการเงิน โดยพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีบทบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพ โดยให้ บสท. ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีอำนาจบังคับจํา นำ บังคับจําของทรัพย์สินที่เป็น หลักประกันของลูกหนี้ที่ บสท. ได้รับโอนหนี้มาจากสถาบันการเงินที่เป็นเจ้าหนี้เดิมมาบริหารเพื่อบังคับ ชำระหนี้โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีแพ่งต่อศาลยุติธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถชำระหนี้ได้โดยเร็ว

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ เป็นบทบัญญัติ ในหมวด ๑ ว่าด้วยการจัดตั้งและเงินทุน โดยมีสาระเกี่ยวกับการไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพของ บสท. ตามพระราชกำหนดนี้ และการออกระเบียบหรือข้อบังคับ คำสั่ง คำวินิจฉัย การอนุญาต และการกระทำอื่นใดของคณะกรรมการและคณะกรรมการบริหาร อันเกี่ยวกับการบริหาร สินทรัพย์ด้วยคุณภาพของ บสท. เนื่องจาก บสท. คณะกรรมการ และคณะกรรมการบริหาร มีอำนาจ ในการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจศาล และการออกระเบียบคำสั่งต่าง ๆ

เกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพได้ จึงจำเป็นต้องให้ความคุ้มครองแก่ บสท. คณะกรรมการ และคณะกรรมการบริหารไม่ต้องถูกดำเนินคดีในศาลปกครอง

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ แล้ว เห็นได้ว่าเป็นการบัญญัติคุ้มครอง บสท. ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐในการจัดการเกี่ยวกับสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อประโยชน์แก่ ระบบเศรษฐกิจและสถาบันการเงินของประเทศโดยรวม มิได้เป็นประโยชน์แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยเฉพาะ ซึ่งสินทรัพย์ด้วยคุณภาพดังกล่าวหากปล่อยทิ้งไว้เนิ่นนานจะก่อให้เกิดปัญหาต่อสถาบันการเงิน อย่างรุนแรงอันจะกระทบต่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ อีกทั้งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการยกเว้น เฉพาะกรณีการนำคดีขึ้นสู่ศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับการออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และการกระทำอื่นใดของคณะกรรมการและคณะกรรมการบริหาร อันเกี่ยวกับการบริหาร สินทรัพย์ด้วยคุณภาพเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หากมีผู้ที่ได้รับความเสียหาย จากการกระทำของ บสท. บุคคลนั้นก็ย่อมสามารถใช้สิทธิทางศาลฟ้องเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อศาลยุติธรรมได้ พระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ จึงมิได้เป็นเรื่องการใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐ โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ไม่ทำให้สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ รับรองไว้ไม่ได้รับความคุ้มครอง ไม่กระทบต่อกรณีที่บุคคลจะอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิ และเสรีภาพของตน ไม่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ และมีได้ กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ โดยเฉพาะสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรม และสิทธิของบุคคลในการฟ้องหน่วยงานของรัฐ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัท บริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และวรรคสาม มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) และมาตรา ๖๐

นายชัช ชลวร

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรูญ ภัคดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรูญ อินทจาร	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายเฉลิมพล เอกอรุณ	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายณรงค์ มาประดิษฐ์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายบุญส่ง กุลบุปผา	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ
นายสุพจน์ ไข่มุกด์	ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ